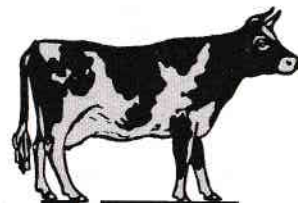


**LBRIS**

We know  
books

**ASAKO  
YUZUKI**



**UNT**

Traducere din limba engleză și note  
IRINA-MARINA BORTOI

**LITERA**  
București

Copyright © Asako Yuzuki 2017

All rights reserved.

Original Japanese edition published by  
SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd., Tokyo.

Romanian language translation rights arranged with  
SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. through  
The English Agency (Japan) Ltd. and Anna Jarota Agency.  
English translation copyright © Polly Barton 2024

Imagini copertă © Shutterstock & Getty

Design copertă: Emma Pidsley



Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

*Unt*

Asako Yuzuki

Copyright © 2025 Grup Media Litera  
pentru ediția în limba română  
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Alexandra Diaconescu

Corector: Ionel Palade

Prepress copertă: Flori Zahiu-Popescu  
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată  
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
YUZUKI, ASAKO

Unt / Asako Yuzuki; trad. din lb. engleză

și note: Irina-Marina Borțoi. –

București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-378-8

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.; note)

821.521

## CAPITOLUL 1

Șirul de case înalte și înguste, toate de aceeași nuanță de ecru, se întindea în sus pe panta lină a dealului, fără să i se vadă capătul. Cartierul bine întreținut dădea pretutindeni senzația de uniformitate, iar Rika Machida începuse să aibă impresia că dă târcoale unui singur punct. Pelița întărită a unei unghii de la mâna dreaptă, rece ca gheața deja, îi stătea drept în sus.

Era prima dată când cobora la stația aceasta de pe linia de navetă Den-en-Toshi. Poate fiindcă fusese ră proiectate pentru familiile deținătoare de mașină, străzile acestui cartier suburban, considerat în general ca fiind locul ideal unde să-ți crești copiii, aveau o lățime exagerată. Cu harta deschisă pe smartphone pentru orientare, Rika se trezi că se plimbă alene prin zona din jurul gării, care mișuna de gospodine ieșite să cumpere ingrediente pentru masa de seară. Încă îi era greu să accepte faptul că Reiko se stabilise acolo. Erau numai magazine de tip discount, mici restaurante de familie și centre de închirieri de DVD-uri; nu trecuse pe lângă absolut nici o librărie care să

arate de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna sau, de fapt, pe lângă nici un magazin care să pară deținut de o persoană, și nu de o corporație. Nu vedeai nici urmă de cultură sau istorie în preajmă.

În săptămâna precedentă, Reiko făcuse o excursie de o zi într-o localitate de pe insula Kyushu, din sud, ca să investigheze crima pe care o alesese ca subiect al următorului ei articol, având drept victimă un băiețel. Orașelul era pur rezidențial, cu doar câte un supermarket ici și colo și câte un indicator spre o școală de meditații ce întrerupea marea de case și blocuri. Trecuse pe lângă două fete de liceu care purtau fuste de o lungime pe care nu o văzuse la Tokyo. În timp ce se plimba singură prin cartier, genul de loc pe care nu l-ar fi vizitat niciodată dacă n-ar fi mânat-o acolo munca, Rika simțise că propria-i existență se îndepărta, de parcă întreaga ei ființă, întreaga ei viață, ar fi fost ștearsă.

Cel puțin locul acela era pregătit s-o întâmpine, parcă o aștepta, își spuse când intră în magazinul despre care hotărâse că va fi ultimul pe care-l va încerca. Acel miros specific supermarketurilor, de mere reci și carton ud, o învălui cu delicatețe. La un stand de la parter, o femeie de vârstă mijlocie prăjea carne pe o plită și o tăia în felii cât o îmbucătură, în timp ce-și striga clienții cu o voce stridentă, îmbiindu-i să guste. Rika luă unul din pachetele cu carne de porc care erau expuse. De cât timp nu se mai uitase atât de aproape la alimente? Carnea de o culoare roz plăcută și grăsimea albă strălucitoare se înfruntau pentru spațiu, reci și umede.

Ea și Reiko își trimiteau mesaje de când Rika trecuse de gara Futako-Tamagawa. Reiko se oferise

s-o aștepte la gară, dar Rika spusese că nu era nevoie, întrebând în schimb dacă putea să ia ceva de pe drum. Ajunsesese acasă la orele mici ale dimineații și se prăbușise pe pat, unde dormise până după prânz. Făcuse un duș și se ocupase de raportul preliminar, apoi pornise spre Shibuya pentru o ședință cu un editorialist. La un moment dat, când văzuse cât era ceasul, încheiase grăbită ședința și sărise în primul tren. Nu avusese timp să meargă la cumpărături. Reiko era o prietenă apropiată, dar tot nu se făcea s-o viziteze în casă nouă cu mâna goală. Răspunsul lui Reiko venise imediat, împreună cu un sticker cu un iepure din desene animate; se părea că, după ce renunțase la serviciu anul trecut, latura jucăușă îi revenise în cele din urmă: „Dacă ții neapărat, vrei să-mi aduci niște unt în caz că găsești? Iarna asta e criză de unt, nu e pe nicăieri. Dar dacă nu poți, chiar nu contează! Aș prefera să ajungi repede aici.“

Raionul de lactate era scaldat într-o lumină galbenă liniștită. Pe raftul cel mai de jos era un spațiu gol, cam de cinci polițe lățime, peste care era lipit un afiș: „Din cauza stocurilor insuficiente, achizițiile de unt sunt limitate la o bucată pentru fiecare client“.

Rika fusese deja la trei supermarketuri și în fiecare dăduse peste aceeași poveste. Resemnându-se cu realitatea situației, luă de pe raft sortimentul de margarină care arăta cel mai onctuos și mai untos dintre toate și se duse repede la casă.

Noua locuință a lui Reiko se găsea la cinci minute de mers pe jos din stație, pe un deal cu o pantă lină. Bloculețul cu trei etaje, imposibil de diferențiat de cele din jurul lui, fusese proiectat să profite la maximum de spațiul de pe terenul dat, ce nu măsură

mai mult de 100 de metri pătrați. Toyota se potrivea la fix în locul de parcare, de ziceai că ar fi fost făcută pe măsură. Lângă ușa din față era un șir de jardiniere cu margarete, panseluțe și alte flori, iar pe ușă atârna o coroniță de iederă. Această expresie clară a personalității lui Reiko o liniști pe Rika. Apăsă butonul de la interfon și se trezi că expiră de ușurare.

– Rika, ai ajuns! Uau, cât timp a trecut?

Abia se deschise ușa, că Reiko țâșni afară și o îmbrățișă. Rika o strânse și ea în brațe, înconjurându-i umerii subțiri. La un metru și șaiszeci și cinci înălțime, Rika era semnificativ mai înaltă decât Reiko cea minionă și delicată, iar când o îmbrățișa, o putea cuprinde cu totul cu brațele ei lungi. Aroma de toporăși care era parfumul caracteristic al lui Reiko i se înălța din păr. Rika simți că i se încing ochii. „Poate“, gândi, „poate fără să-mi dau seama, am fost lipsită de aceste exprimări ale afecțiunii, de căldura altui corp uman.“

Intensitatea întâmpinării nu era doar de fațadă. Cele două prietene își petrecuseră practic fiecare zi împreună la facultate, dar acum, la vârsta adultă, nu se mai văzuseră de șase luni. Chiar și după ce Reiko renunțase la slujbă, din cauza agitației pe care o implica munca Rikăi nu le era ușor să găsească timp să se viziteze. Teoretic, Rika avea marțea și miercurea libere în fiecare săptămână, dar nu știa nici un coleg care să reușească să-și ia zilele libere cum trebuie, poate cu excepția lui Kitamura, un angajat tânăr. În acea zi era miercuri, însă avusese mai devreme o ședință cu un editorialist, iar după ce termina la Reiko, avea de gând să se întoarcă la birou pentru a-și continua documentarea.

Rika simțea aroma de *dashi*<sup>1</sup> și brânză topită din interiorul casei lui Reiko, îmbinată cu acel miros de lemn proaspăt care e caracteristic construcțiilor noi. Încălță papucii de casă dintr-un material textil călduros pe care i-i pregătise prietena ei, o lăsă pe Reiko să-i atârne pardesiul în cuier și porni pe parchetul lucios și imaculat din hol spre o cameră iluminată de un bec portocaliu pâlâitor. Livingul care dădea spre bucătărie era un spațiu cu nimic ieșit din comun, dar, datorită canapelelor și draperiilor cu imprimeu Liberty, comodei și corpurilor de bibliotecă din lemn închis la culoare, cu un aer învechit, și colajelor de pe perete făcute de o artistă pe care Rika nu o cunoștea, senzația era de cameră comodă dintr-o mansardă. De fapt, îi amintea de apartamentul din Oyamadai unde locuise Reiko înainte de una singură.

Rika își clăti gura și se spălă pe mâini la chiuveta din baie, apoi se șterse cu unul dintre numeroasele prosoape pufoase care stăteau stivuite într-un coș. Simțind parfumul delicat de balsam de rufe de pe ele, hotărî să o întrebe pe Reiko ce marcă folosea, deși nu era genul de lucru pe care să-l observe de obicei.

– Îmi pare foarte rău, Rei. Nu numai că am întârziat, dar asta e tot ce am găsit.

Rika scoase produsul jignitor din pungă de supermarket, un pachet pe care scria „Margarină cu 50% unt“, și i-l întinse spăsită prietenei sale.

– Minunat! Mulțumesc!

Reiko zâmbi și se duse să pună cadoul în frigider. Dacă era să fie sinceră, Rika nu prea își dădea seama de diferența dintre unt și margarină.

<sup>1</sup> Bază de supă din varec comestibil și fulgi de pește

– M-am învățat pe la toate supermarketurile de pe aici, dar nu se găsește nici pic de unt...

– E ca în *Povestea micului Babaji!* Te tot învăți și până la urmă ajungi să te transformi în unt!

Veselă, Reiko se întoarse în camera de zi, luă o carte ilustrată de pe poliță și i-o întinse triumfător musafirei. Văzând coperta, Rika avu impresia că, într-adevăr, citise cartea pe când era la grădiniță, dar nu avea decât o amintire vagă despre ea.

– Am început să cumpăr cărți cu poze care cred că o să fie bune pentru bebe.

Felul în care vorbea Reiko dădea senzația că bebelușul ei deja exista pe lume, că urma să-și facă apariția în cameră dintr-o clipă în alta, se gândi Rika. Vara trecută, obstetriciana îi spusese lui Reiko că probabil stresul era de vină pentru că după doi ani de căsnicie tot nu rămăsese însărcinată, iar Reiko își dăduse demisia cât ai clipi de la departamentul de relații publice al unui important studio de producție de film, o slujbă atât de solicitantă, încât până și să găsească timp pentru programările la medic fusese greu.

Acum Rika îi aruncă o privire piezișă prietenei sale, care răsfoia cartea cu poze cu o plăcere vădită.

Încă nu era nici un semn că ar fi fost însărcinată, dar emana un aer de liniște maternă. Părea mult mai destinsă decât pe vremea când lucra; acum nu numai că avea un ten perfect, chiar și fără machiaj, și părul lucios și strălucitor, dar ochii căprui-deschis parcă îi sclipeau și buzele îi erau pline, semănând cu niște petale. Sub fusta cu imprimeu cu floricele purta o pereche de colanți bleumarin și jambiere de lână, probabil ca să se apere de frig. Ținuta ei era incomparabil mai lejeră decât orice purtase înainte, dar tot arăta

stilată, cu o notă de șic parizian. Era atât de micuță și de copilăroasă, încât îți venea greu să crezi că avea treizeci și trei de ani, aceeași vârstă ca Rika. Când Reiko hotărâse să renunțe la slujba la care se pricepea atât de bine, Rika se gândise că era păcat. Nu doar atât; decizia prietenei sale îi stârnise un sentiment de singurătate și ranchiună care o lăsase neajutorată. Se certaseră pe tema asta de câteva ori la telefon.

În timp ce trăgea cu ochiul la paginile cărții peste umărul lui Reiko, Rika se trezi transportată în perioada studenției, când cele două împărțeau adesea manualele în amfiteatru. Plimbându-se prin junglă, băiețelul Babaji întâlnește un grup de patru tigri care îi fură hainele și lucrurile. În noile lor straie, tigrii încep să se certe, fiecare pretinzând că e cel mai frumos. Uitând de micul Babaji, se înhață cu colții unii pe alții, se mușcă de coadă, până ce ajung să formeze un cerc în jurul unui copac. Uniți astfel, se fugăresc în cerc, atât de iute, încât încep să se topească și să se transforme în unt galben. Tatăl băiețelului găsește untul și îl aduce acasă, iar acolo tigrii topiți sunt unși pe clătite și ajung în burțile celor din familia lui Babaji. Această întorsătură crudă a sorții este povestită într-un stil absolut prozaic.

– Familia lui Babaji e cam nemiloasă, nu crezi? spuse Reiko atunci când ajunseră la final. Parcă îmi pare rău de tigri.

– Ce spui? zise Rika. Tigrii sunt de vină! Ei au încercat primii să-l mănânce pe Babaji, ai uitat? Eu cred că morala e că nu trebuie să-ți lași vanitatea să te facă atât de competitiv încât să fii împins către autodistrugere.

Pe când cele două erau cufundate în analiza cărții, se deschise ușa.

–Rika, ai sosit deja! spuse Ryōsuke. Mă bucur să te văd.

Lui Rika i se păru că soțul lui Reiko, care lucra la departamentul de vânzări al unui producător mijlociu de prăjituri, venea de la muncă inexplicabil de devreme. Ryōsuke fusese *quarterback* în echipa de fotbal american a facultății și era excepțional de bine clădit. Trăsăturile sale distinctive erau ochii, mereu încrețiți într-un zâmbet amabil, și obraji rozalii, ca ai unui copil mic. La prima vedere, părea o persoană cu care Reiko nu ar fi avut cine știe ce subiecte de discuție.

Cei doi se cunoscuseră cu prilejul unei campanii de publicitate pentru un film. Compania lui Reiko angajase firma de prăjituri a lui Ryōsuke să pregătească tarte promoționale cu actrița din rolul principal. În ședințele care urmaseră, Reiko se îndrăgostise treptat. Știusese din prima clipă când dăduse cu ochii de el, spunea: „El trebuie să fie“. Ryōsuke fusese inițial derutat de felul în care Reiko, care îi părea cu mult peste nivelul lui, îl curta cu atâta hotărâre, dar îi plăcuse latura ei mai introspectivă, inocentă. Deoarece crescuse într-o familie gălăgioasă alcătuită din cinci membri, cu părinți care se înțelegeau bine și administrau împreună un *izakaya*<sup>1</sup> în partea din Saitama unde locuiau, Ryōsuke avea o atitudine deschisă și relaxată care era de ajuns cât s-o atragă pe Reiko. Sentimentele de gelozie usturătoare pe care le avusese Rika odinioară față de soțul prietenei ei se stinseseră

<sup>1</sup> Local japonez informal frecventat de obicei seara, după serviciu. Aici se consumă băuturi alcoolice și diverse feluri de mâncare, de la gustări la preparate mai complexe.

între timp, cu toate că, atunci când o văzuse pe Reiko în rochia de mireasă, simțise că i-a fost răpită o parte din propria ființă.

Reiko așeză pe masă o selecție de farfurii mari, fiecare cu alt model și alt fel de email, și începură să mănânce.

*Bagna càuda* cu o varietate bogată de legume de iarnă la abur și un sos gros de anșoa, felii subțiri de porc sărat încălzit, un vas cu praz și tofu gratinate, orez gătit într-un vas de lut alături de legume și stridii tocate, plus supă miso; toate preparatele aveau o vitalitate care provenea din faptul că folosisese numai cele mai proaspete ingrediente și, deși condimentele nu erau ostentative, toate aromele aveau o intensitate plăcută. „Nu se spune că stridiile sunt bune pentru fertilitate?“, gândi Rika în timp ce duse la gură o înghițitură de orez îmbibat în sos de soia, al cărui miros îi amintea de mare. Îi aruncă o privire prietenei sale. Își dădu seama că avea poftă de mâncare, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult, iar dacă asta se datora în mare parte mâncării delicioase, avea de-a face și cu felul în care mânca Ryōsuke, de parcă ar fi fost în extaz.

–E în regulă să-mi mai pun o porție? Carnea asta de porc ți se topește în gură de fragedă ce e. Serios, ai putea s-o servești la restaurant.

Cu ochii îngustați până ce ajunseră niște firicele de satisfacție, Ryōsuke îi întinse soției sale farfuria goală. În timp ce o privea pe Reiko cum îl servește nespus de mândră cu mâncarea făcută de ea, Rika simți încă o dată că înțelege de ce l-a ales ca soț.

Dintr-odată, își aminti cu jenă de momentul când, mai devreme, considerase că din cartier lipsea cultura.

Probabil aleseseră cartierul acesta împreună, planificându-și viitorul în funcție de salariul lui Ryōsuke, făcând o prioritate din siguranță și confort. Reiko nu avea nici cea mai mică intenție să se bazeze pe familia ei pentru nici un fel de sprijin financiar.

–Știu că lumea o spune tot timpul, dar, serios, asta mă face să mă gândesc că am nevoie de o nevestă. Ești un bărbat norocos, Ryōsuke.

Rika simțea o invidie autentică față de Ryōsuke, care stătea în fața ei dezinvolt, cu o expresie relaxată și un zâmbet lipsit de orice grijă.

Și la serviciu, Rika observa că bărbații căsătoriți din generația mai în vârstă aveau un aer destins, în ciuda faptului că zilele lor erau foarte aglomerate. Se pare că majoritatea nevestelor lor erau gospodine. Rika nu se gândise niciodată la genul acesta de viață pentru ea însăși, dar vedea ce putere ofereau acele femei familiilor lor. În fiecare seară curățau toxinele care se acumulaseră în corpurile și sufletele partenerilor lor de-a lungul zilei, toxine care, dacă ar fi fost lăsate neatinse prea multă vreme, i-ar fi măcinat pe dinăuntru. Colegul ei mai în vârstă care murise pe neașteptate acasă luna trecută era burlac și locuia singur. În mintea Rikăi se înalță o imagine cu propriul ei apartament rece, în care nu mai făcuse curățenie de ceva timp; probabil că și al lui arăta cam la fel. Apartamentul semăna foarte bine și cu cel în care locuise singur tatăl ei după divorț.

–Data viitoare ar trebui să vii cu iubitul tău! Tot nu l-am cunoscut până acum, știi doar.

„Ah, da, acum, că aduci vorba, chiar am un iubit.“ Rika își înăbuși zâmbetul iscat de acel gând. Makoto Fujimura lucra în departamentul editorial al

companiei la care lucra ea. Poate fiindcă începuseră ca prieteni, relația lor era una despre care nu prea puteai spune că ar fi romantică. În timpul săptămânii, cel mai mult se vedeau când dădeau nas în nas pe coridor la serviciu. Cu totul, se întâlneau poate de vreo două ori pe lună dacă aveau noroc, când unul dintre ei rămânea peste noapte la apartamentul celuilalt. Și totuși, Makoto încă era o prezență neprețuită în viața sa, o persoană cu care să-și împartă poverile vieții, și era recunoscătoare pentru distanța bine drămuțată dintre ei.

–Rika, tu ce mai mănânci? întrebă Reiko. Ai grijă ca lumea de tine? Ai slăbit. Citeam zilele trecute că în zilele noastre, consumul mediu de calorii al femeilor japoneze e mai mic decât cel înregistrat imediat după Al Doilea Război Mondial.

–Nu m-ar mira. Sincer, nu am timp și nici energie să gătesc. Nici măcar nu am un aparat de gătit orezul. Ce rost ar avea, când nu l-aș folosi niciodată? În cele mai multe seri, ies în oraș să-i distrez pe funcționari sau iau cina cu cineva despre care scriu.

–Să-i distrezi pe funcționari, ha! Pun pariu că îți fac cinste cu tot soiul de delicatose la care niște simpli muritori ca noi nici măcar n-ar putea să viseze, spuse Ryōsuke.

Rika își aminti orele pe care și le petrecuse în seara precedentă într-un restaurant scump din Ginza, unde fusese tratată exact ca o chelneriță de la un bar cu animatoare a cărei treabă era să-i distreze pe bărbați și să flirteze cu ei. Cei mai mulți funcționari veneau, din când în când, cu câte o „interpretare greșită“ convenabilă a situației; de pildă, hotărau că o jurnalistă îi aborda nu fiindcă avea nevoie de un subiect

despre care să scrie, ci fiindcă era atrasă de ei. Prazul gratinat, atât de fraged că i se topea în gură, îi păru dintr-odată amar pe limbă, așa că schimbă subiectul.

– Eu nu înțeleg nimic despre arome, asta e problema. Papilele mele gustative sunt ca ale unui copil. Sunt perfect mulțumită de cutiile *bento*<sup>1</sup> de la supermarket și de curryul de la restaurantele ieftine.

Mâncarea și moda, lucrurile pentru care femeile se presupune că au o slăbiciune aparte, o lăsaseră întotdeauna indiferentă pe Rika. La înălțimea ei însă era ușor să arate îndesată, așa că avea grijă să nu depășească niciodată cincizeci de kilograme în greutate. Poate că moștenise asta de la mama ei, care fusese foarte conștientă de asemenea lucruri. Rika încerca să nu mănânce seara târziu. Dacă ieșea cu clienți și aceștia comandau mâncare, ea nu se atingea decât de legume și de supă. În supermarketul din fața biroului, la care mergea de două ori pe zi, alegea alimente sănătoase precum iaurt, salate și tăieței *harusame*<sup>2</sup>. Nu avea timp să meargă la sală, dar încerca să meargă pe jos peste tot unde putea. Fizicul ei zvelt o ajuta, deși nu era o frumusețe remarcabilă, să primească totuși complimente, iar articolele vestimentare de modă rapidă pe care le alegea la întâmplare îi veneau la fix. Rika lucra într-un domeniu în care menținerea înfățișării avea tendința să fie răsplătită cu succesul profesional. Și când era la școala de fete, ochii ei prelungi și înguști și chipul subțire, băiețesc

<sup>1</sup> Cutie pentru prânz, de obicei împărțită în mai multe compartimente și cuprinzând mai multe preparate și gustări

<sup>2</sup> Tăieței „de sticlă“, o varietate transparentă obținută din amidon și apă

îi aduseseră multe scrisori de admirație din partea fetelor mai mici.

– Nu cred că simțul gustului îți lipsește, Rika. Misaki spune mereu că nu avea timp să gătească așa cum trebuie, dar s-a descurcat mult, mult mai bine ca mamă singură decât s-au descurcat ai mei împreună.

Reiko o tutuia pe mama Rikăi și se referea la ea cu numele afectuos de Misaki.

Părinții Rikăi divorțaseră la scurt timp după ce ea începuse școala generală, iar mama ei luase despărțirea ca pe o ocazie să devină coproprietara unui magazin înființat de o prietenă. Nu primise nici un ban de pe urma divorțului și, știind că nu se putea aștepta la vreun sprijin financiar din partea fostului soț, muncise constant. Deși nu fusese niciodată o bucătăreasă deosebit de talentată, în timpul căsniciei încercase să pună pe masă o varietate de preparate. Când începuse să lucreze însă, îi spusese fiicei ei: „Te superi dacă îți cer să mă ajuți și tu de acum înainte?“ Drept răspuns, Rika își canalizase întreaga energie în ajutorul oferit mamei. Avea grijă să fie curățenia făcută și rufele spălate înainte ca mama să vină acasă de la muncă și gătea orezul și pregătea supa miso. La întoarcere, după opt seara, mama ei aducea câteva mezaturi care aveau să alcătuiască felul principal al cinei târzii. Poate că nu avuseseră parte de rețete elaborate, gătite în casă, dar nici nu se confruntaseră cu atmosfera încordată de dinainte de divorț. În multe seri se întâlneau la vreun local de familie ca să ia masa. Ceva din stilul acesta de viață semăna cu timpul petrecut în tabăra de vară, o prelungire a ieșirii cu prietenii, care îi plăcea Rikăi. Sentimentul că cineva se baza pe ea îi clădise încrederea în sine.

Continuaseră astfel până ce Rika plecase de acasă, la vârsta de douăzeci și doi de ani. Pe măsură ce magazinul ei devenea tot mai căutat, mama pleca în străinătate mai des ca să caute produse noi, iar în unele luni Rika petrecea mai mult timp cu bunicii din Okusawa decât acasă, dar până în ziua de azi, ea și mama ei rămăseseră apropiate. Rika nu trecuse printr-o fază de rebeliune; luase de una singură toate deciziile legate de studiile universitare și de viitoarea ei carieră și le îndeplinise cum trebuie. Mama ei cea harnică, o femeie trecută de-acum de șaizeci de ani, încă lucra cu clienții în a doua filială a magazinului din Jiyūgaoka.

Pe când era studentă, Reiko venise deseori să gătească în apartamentul din Hatanodai în care Rika locuia cu mama ei. Amândouă fură uluite să descopere ce bucătăreasă bună era Reiko. Chiar și atunci când pregătea feluri simple precum *ochazuke*<sup>1</sup> sau paste, micile ei adăugiri de coajă de lămâie yuzu sau lămâie sărată îi puneau în valoare inventivitatea, oferind preparatelor genul de gust care te făcea să vrei să le savurezi pe îndelete. Singurul copil al proprietarilor unui hotel cunoscut din Kanazawa, Reiko avea un simț al esteticului încăpățânat și un spirit rebel pe care nu l-ai fi ghicit niciodată din înfățișarea ei rafinată. Părinții ei se despărțiseră *de facto* când era mică, dar continuaseră să locuiască sub același acoperiș. Amândoi aveau amanți cu care nu se ascundeau și nici unul nu-și găsea prea mult timp pentru fiica lor.

<sup>1</sup> Fel de mâncare japonez obținut prin turnarea de ceai verde, *dashi* sau apă fierbinte peste orez fiert, garnisit cu legume murate, alge *nori*, semințe de susan, icre și altele

Pentru Reiko, care își petrecuse mare parte din copilărie alături de menajeră, ale cărei abilități culinare erau, după cum ea însăși recunoștea, de primă mână, „gustul de acasă“ însemna o masă aglomerată cu terine decorative rafinate și preparate micuțe al căror conținut caloric fusese calculat la perfecție.

–Dacă o să am vreodată un fiu sau o fiică, vreau să crească mâncând felurile și prăjiturile pe care le gătesc eu, spusese Reiko de atâtea ori. Învăț acum, astfel ca, atunci când o să vină momentul, să fiu în stare să gătesc genul de mâncare sănătoasă de care n-o să se mai sature.

Poate că veneau din lumi cu totul diferite, dar Reiko și Rika împărțeau experiența de a fi simțit, pe toată durata copilăriei, o anume neliniște față de genul de familie pe care îl idealiza restul lumii. Poate că din cauza asta, se gândi Rika, atunci când privirile li se întâlniseră la ceremonia de înscriere, își adunase curajul ca să stea de vorbă cu Reiko. Acum, Reiko o privea cu chipul însuflețit de curiozitate.

–Povestește-mi despre muncă. Ultima dată când am vorbit, ceruseși permisiunea ca să scrii despre Manako Kajii. Ce s-a mai întâmplat?

Manako Kajii fusese condamnată într-un caz cu mai multe morți suspecte în Tokyo, care stârnea vâlvă în presă de câțiva ani. Folosind un serviciu de întâlniri creat special pentru oamenii care își doreau să se căsătorească, storsese bani de la o serie de bărbați și era acuzată că i-ar fi ucis pe trei dintre ei. Blogul ei, un șir de descrieri de mâncăruri extravagante și alte lucruri luxoase, pe care îl actualizase până în ziua de dinainte să fie prinsă, stârnise senzație. Își petrecea timpul mergând la restaurante și comandând preparate

deosebite, dar se mândrea și cu abilitățile ei de bucătăreasă. Presa nu părea să se plictisească de acel caz, al cărui aspect online îl făcea foarte *contemporan*.

În prezent, Kajii se afla la Centrul de Detenție din Tokyo, unde aștepta rejudecarea procesului.

Cazul lui Manako Kajii, sau „Kajimana“, așa cum era cunoscută în mass-media, o intrigase pe Rika încă de la început. Rika făcea parte din altă echipă de știri la vremea aceea, însă povestea o tot sâcâia, iar acum se apropia de vârsta pe care o avusese Kajii la data arestării. Reportajele despre alegeri în care fusese implicată se încheiau, și părea că în sfârșit avea să poată face jurnalism la libera ei alegere.

–Kajimana mănâncă o tonă, pun pariu! De-asta e cât o batoză. E un miracol că o femeie așa de grasă a putut să păcălească atâția bărbați să vrea s-o ia de nevastă! Așa de bine gătește, sau ce? zise Ryôsuke.

Pe Rika o trecu un fior pe șira spinării. Văzu o încruntătură apărând pe fruntea lui Reiko și dispărând imediat. Reiko fusese întotdeauna și mai sensibilă la misoginie decât ea. Dar nu era vorba că Ryôsuke ar fi fost deosebit de insensibil. Ceea ce tocmai rostise era, presupuse Rika, răspunsul standard al bărbatului obișnuit. Motivul pentru care cazul stârnise atâta atenție era că această femeie, care îi dusese de nas pe mai mulți bărbați și își menținea o prezență de regină în sala de judecată, nu era nici tânără, nici frumoasă. Din câte vedea Rika din fotografii, cântărea peste 70 de kilograme.

–În loc să încerc să găesc o nouă pistă, pe mine mă interesează contextul social al întregii povești. Simt că tot cazul e cufundat într-o misoginie profundă. Toată lumea, de la Kajimana însăși la victimele

ei și la toți bărbații implicați, pare să simtă o ură adânc împământenită față de femei. Nu știu dacă pot să transmit aspectul acesta într-o revistă săptămânală pentru bărbați ca a noastră, dar vreau să încerc. I-am scris de mai multe ori și n-am primit nici un răspuns. Ba chiar am fost la Centrul de Detenție din Tokyo de două ori, dar se pare că nu are nici o intenție să se întâlnească cu mine.

*Sunt singur de atâta timp, încât dacă pot să găesc o femeie care să aibă grijă de mine când o să fiu bătrân, nu-mi mai pasă cât de urâtă este.*

*Nu mă deranjează cum arată, atâta timp cât e genul casual care o să-mi pregătească cina.*

*O fi ea grasă, dar e genul de prințesă cu adevărat răsfățată. Are ceva nepământeț și neatins.*

Toate cele trei victime le făcuseră astfel de mărturisiri persoanelor apropiate. Era clar că aveau nevoie de Kajii și îi oferiseră sume semnificative de bani, și totuși în prezența terților făcuseră în mod repetat comentarii disprețuitoare la adresa ei. În instanță, acuzarea aruncase pe apa sâmbetei considerente precum alibiuri și dovezi solide doar ca să lanseze atacuri la adresa conceptului de castitate al lui Kajii, așa că argumentarea procurorului virase haotic, iar procesul înaintase lent și greoi. Una dintre martore, o îngrijitoare de bătrâni, fusese interogată într-o manieră pe care mulți o consideraseră hărțuire sexuală. Dezbaterea referitoare la caz se împărțise pe linia genului. Remarcile unui critic important de sex

masculin fuseseră privite drept o dovadă de misoginie, iar în cele din urmă acesta fusese nevoit să-și ceară scuze.

–Ultima victimă, cum o chema? Știți, tipul care era oarecum faimos în cercurile *otaku*<sup>1</sup> online? Chiar înainte să fie călcat de tren, mâncase tocana de vită pe care i-o gătise Manako Kajii. Mă întreb dacă era ceva ce a învățat să gătească la școala aceea culinară franceză, cum îi zicea? Ah, da, Salon de Miyuko!

Reiko avea atât de multe informații, încât se părea că citise cu aviditate despre caz, atât în reviste săptămânale, cât și online. Îi plăcea să simtă pulsul, să rămână la curent cu ultimele știri și tendințe, și era și genul meticulos și conștiincios, cu o pasiune pentru cercetare. La facultate fusese mereu între primii din clasă.

Salon de Miyuko era o școală culinară numai pentru femei care era destul de cunoscută în rândul unei anumite elite sociale. Fusese înființată de Miyuko Sasazuka, nevasta domnului Sasazuka, proprietarul și bucătarul-șef al celebrului Restaurant Balzac, cu specific francezesc, din cartierul înstărit Nishi-Azabu din Tokyo. În ziua când Balzac era închis, Miyuko Sasazuka, care lucra ea însăși în restaurant cu soțul ei, ținea acolo cursurile școlii culinare, cu marele avantaj că toți discipolii nu doar că aveau la dispoziție întreaga bucătărie, inclusiv cuptoarele și echipamentele profesionale, ci și găteau cu ingredientele de cea mai bună calitate ale restaurantului. La 15 000 de yeni o ședință, taxele pentru cursurile ce aveau loc de trei

<sup>1</sup> Termen ce desemnează persoanele interesate de anime, manga, jocuri video sau computere

ori pe lună nu erau deloc ieftine, iar un an de învățatură îți făcea o gaură de peste 500 000 de yeni în buget. La absolvire nu primeai vreun certificat sau abilitatea de a deveni profesionist. Cursurile erau mai degrabă un hobby extrem de opulent, pe care și-l permiteau numai gospodinele bogate și femeile cu salarii mari. Până cu două luni înainte să fie arestată, Manako Kajii participase cu îndârjire la cursuri, taxele fiindu-i plătite de una dintre victime. O căutare rapidă pe internet scosese la iveală o fotografie de grup de la Salon, în care se vedea Kajii stând cu ceilalți cursanți. În grupul acela de femei stilate, îmbrăcate cu un bun-gust impecabil, Kajii, într-o rochie strâmtă care îi accentua silueta voluptuoasă și care ar fi fost mai potrivită pentru o întâlnire amoroasă decât o școală culinară, era ca musca-n lapte. Acum, după ce fusese hăituită de presă, școala culinară luase o pauză.

–Da, se pare că exact înainte să moară, victima i-a trimis un mesaj maică-sii: „Iubita mea mi-a făcut tocană de vită! A fost delicioasă“. Mai țineți minte argumentul avocatului lui Kajii din instanță? Oare e posibil ca o femeie care și-a petrecut atâta timp gătind o tocană de vită delicioasă pentru iubitul ei să-l fi împins pe același bărbat în fața trenului? Uite ce e, Rika, data viitoare când îi scrii, poți să încerci să o întrebi dacă vrea să-ți dea și ție rețeta. Pun pariu că după aceea o să fie de acord să te întâlnească.

Rika clipi. Nu-i trecuse prin minte ideea asta. Pe când lucra în relații publice, Reiko își folosisese deseori istețimea, umorul și talentul pentru a găsi idei de cadouri neașteptate cu care să câștige simpatia unor regizori de film dificili, președinți de agenții de

talente și sponsori și să-i aducă înspre felul ei de a vedea lucrurile.

– Femeile care adoră să gătească sunt atât de încântate când cineva le cere o rețetă, încât, pe lângă asta, o să-ți spună tot felul de lucruri despre care n-ai întrebat. E o lege a firii. Și eu sunt exact la fel.

– E adevărat, să știi, interveni Ryōsuke. Acum ceva timp a venit un coleg de-al meu cu nevasta și copiii și a fost foarte impresionat de găluștile *shūmai*<sup>1</sup> pe care le-a făcut Reiko. Așa că Reiko a început să-i povestească în detaliu cum se fac, de ce fel de aparat de gătit la abur ai nevoie și toate cele. A luat-o valul așa de tare, că tipul a fost cam surprins, zise râzând.

– Hei, Ryō, nu m-ar deranja să merg la Salon de Miyuko într-o bună zi...

– Mă tem că nu am salariul potrivit!

Desertul era alcătuit din castane glasate de casă, pandișpan cu *amazake*<sup>2</sup> și făină de orez și *chai* cu aromă de ghimbir. Când mușcă din prăjitură, Rika descoperi că era desăvârșit de pufoasă, că se lăsa și își recăpăta forma ca un arc. Și totuși, când făcu ochii mari și o lăudă, Reiko se încruntă plină de remușcare.

– Dacă tot vine Crăciunul, voiam să fac o ruladă buturugă cu cremă de unt, dar sigur că, de vreme ce nu există unt, a ieșit din discuție. A căutat și Rika, Ryō, dar se pare că chiar nu se găsește deloc pe-aici. În ritmul ăsta, o vreme n-o să mai avem în meniu checuri și pandișpane adevărate. Ne rămâne doar să

<sup>1</sup> Găluști tradiționale chinezești cu carne tocată de porc, cu variante în mai multe țări din Asia de Sud-Est, inclusiv în Japonia

<sup>2</sup> Băutură tradițională japoneză din orez fermentat, dulce și cu conținut redus de alcool sau nealcoolică

facem pandișpan cu ulei, bănuiesc: e cam singura prăjitură pe care poți s-o faci cu ulei de rapiță.

– Dar e atât de dens și de pufos, chiar și fără unt! E minunat. Oricum, din cât se pare, criza untului o să mai dureze o vreme. Se spune că după căldura de vara trecută, o mulțime de vaci de lapte au făcut mastită. Dar asta după ce autoritățile au preconizat o problemă cu aprovizionarea și au importat o grămadă în ultima clipă, ca măsură de urgență. Atunci unde s-a dus tot untul? mă întreb. Acestea fiind spuse, sunt tot mai puțini crescători de vaci de lapte în Japonia în zilele noastre. Presupun că o să vină o vreme când o să importăm toate lactatele de peste ocean. În orice caz, e o lovitură importantă pentru o companie mică precum a noastră.

În timp ce-l asculta pe Ryōsuke și dădea răspunsurile adecvate, Rika își aminti că Manako Kajii avea o slăbiciune pentru unt. Interesul Rikăi față de mâncare era atât de limitat, încât doar citise în diagonală blogul lui Kajii, dar își amintea că femeia îi dădea întruna despre niște mărci scumpe de unt. Acum, că se gândea mai bine, parcă fusese o discuție în instanță despre faptul că Kajii luase cardurile de credit ale uneia dintre victime și le folosisese ca să cumpere numeroase pachete de unt în valoare de aproape 2000 de yenii fiecare. Kajii crescuse în Niigata, înconjurată de ferme de lactate, așa că poate că asta îi explica selectivitatea. Fixația ei fusese batjocorită pe îndelete online, lumea făcând comentarii precum: „Nu-i de mirare că e atât de grasă dacă mănâncă atâta unt“ și: „Nu m-ar mira dacă ar folosi pachetele de unt ca să știți voi ce...“

Abia trecuse de ora nouă când Rika își luă rămas-bun, respingând politicos rugămintele celor doi să mai rămână, să doarmă la ei și să plece de dimineață. Cu darurile lui Reiko în poșetă, *onigiri*<sup>1</sup> preparate din orezul cu stridii și legume și bucata de pandișpan învelită în folie alimentară, Rika porni spre birou.

„Îmi doresc doar să-mi petrec timpul cu oameni care își dau seama dintr-o privire ce e autentic. Oamenii care înțeleg cu adevărat valoarea lucrurilor autentice sunt foarte puțini.“ Afirmatiile de genul acesta apăreau frecvent pe blogul lui Manako Kajii. Cineva care își dă seama dintr-o privire ce e autentic; cu siguranță era greu să găsești un om căruia să i se aplice descrierea asta mai bine decât lui Reiko, se gândi Rika. În fața caselor de bilete, se întoarse și se mai uită o dată la cartier. Pâlcul de lumini de la casele noi ce urcau dealul îi părea acum călduros și primitiv. Când întinse mâna după biletul de tren, observă că unghiile îi arătau mai puțin uscate ca mai devreme și pielea nu-i mai era la fel de tare.

– Întrucât ne-am concentrat numai pe întrebarea dacă victima a greșit permițând sau încurajând realizarea fotografiilor, dezbaterea asupra pornografiei din răzbunare a luat-o într-o direcție profund eronată. Atâta timp cât continuăm cu această cultură a învinovățirii victimelor, cazurile vor tot apărea.

Antebrațele vorbitorului îmbrăcat într-un costum negru, pe care le flutura aiurea peste banca invitaților,

<sup>1</sup> Găluști de orez fiert cu diverse umpluturi, cum ar fi pește, prune chinezești murate, icre de merlan de Alaska, învelite în alge *nori* și modelate în formă de triunghi sau, mai rar, de cilindru

erau neobișnuit de lungi. Obrajii cenușii îi erau supti, părul negru îi era brăzdat de fire albe pe alocuri, iar ochii, atât de bulbucăți încât păreau gata să-i cadă din orbite din clipă în clipă, erau susținuți de niște cearcane cu un aspect nesănătos. Nu era deloc un bărbat pe care l-ai putea numi atrăgător. Și totuși, de fiecare dată când expresia lui firoasă se relaxa puțin, de fiecare dată când mărul lui Adam îi urca pe gâtul lung, Rika se trezea cu ochii pironiți asupra lui. Aici era la o emisiune de dimineață, unde discuta despre cazul în care o funcționară dintr-un birou din Hamamatsuchō fusese omorâtă prin strangulare după ce fostul iubit publicase online fotografiile nud cu ea, fără acordul ei.

– Oh, acum Shinoi face genul ăsta de emisiuni? auzi o voce din spate.

Era colegul ei Kitamura, cu patru ani mai mic decât ea.

– Presupun că, deși are fața aia de gangster, are o aură sexy. Pentru un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, are păreri favorabile femeilor, așa că probabil le place gospodinelor. Și e în formă pentru vârsta lui.

– Crezi? întrebă Rika, făcând tot posibilul să pară cât mai dezinteresată.

Zâmbi și întoarse privirea de la ecran, luând în mână telecomanda care zăcea pe canapeaua veche.

Yoshinori Shinoi, un editor senior la o agenție de presă importantă, care devenise recent foarte cunoscut datorită aparițiilor în media, era de multă vreme un personaj apreciat de colegii Rikăi, fiind persoana la care făceai apel ori de câte ori voiai o opinie despre tot felul de subiecte. Spațiul în care se aflau acum ea și Kitamura, cu televizorul și colțarul prăpădit, era locul ideal în care să-ți tragi sufletul. Aici puteai chiar și să

tragi un pui de somn, dacă nu te deranja ideea să fii prins în flagrant delict. Privind pereții gălbui de la nicotina care ieșea pe ușa salonului de fumat ce se afla direct în fața ei, Rika reduse sonorul televizorului.

În birourile de la Shūmeisha, una dintre cele mai mari edituri din Japonia, singurul departament cu un salon de fumat era acesta: cel de la *Shūmei Weekly*. Asta însemna că fumătorii înrăiți din celelalte departamente, cum ar fi cărțile și vânzările, veneau cu toții aici în mod special, iar traficul era intens. Singurul moment când chiar puteai să stai degeaba era în dimineața precum aceasta, când erau puțini oameni în preajmă. Rika venise devreme la birou, dar în timp ce stătea pe canapea, descoperi că-și pierduse orice simț al urgenței. Scoase din pungă de plastic de la supermarket un *onigiri*, micul-dejun din dimineața asta, și îl desfăcu din ambalajul de celofan. Îl rugase pe casier să i-l încălzească la microunde, iar orezul încă era călduț într-un fel plăcut. În timp ce cerceta varietatea mare de *onigiri* de pe rafturile supermarketului, așa cum făcea mereu, Rika se trezise că tânjea după masa pe care i-o gătise Reiko săptămâna precedentă, inclusiv orezul cu stridii și legume, iar mâna ei apucase *onigiri takikomi*, un fel pe care nu-l alegea niciodată de obicei.

–Cât despre acest caz de pornografie din răzbunare de la Hamamatsuchō... Știrea senzațională că suspectul și-a urmărit două dintre fostele iubite, dar nu a fost anchetat pentru acest lucru, a venit de la dumneavoastră, nu-i așa? Dumneavoastră ați fost primul care a atras atenția asupra acestui fapt.

Kitamura se așeză lângă Rika pe canapea adresându-i-se prietenește, de parcă ar fi fost colegi școală.

Cămașa cambrată cu dungi i se lepea de corpul subțire, care nu arăta nici urmă de carne nefolositoare, iar părul vopsit în culoarea inului i se potrivea cu pielea palidă. Avea aerul unei prințese răsfățate și chiar dormea mai mult decât toată lumea de acolo, nu bea și nici nu fuma și era primul care se apuca de cărțile și filmele pe care le lăuda lumea. Avea o lejeritate nonșalantă și o perspectivă perfect neutră asupra lucrurilor. Nu numai că nu se enerva niciodată, dar nici nu se îmbolnăvea niciodată, așa că prezența lui era foarte prețuită de companie, chiar dacă îi lipsea zelul profesional.

–Ei, doar a avut noroc, răspunse Rika. Mamă, n-am nici un chef de ședința de redacție de azi! N-am de prezentat nimic cât de cât decent. Când zic și eu că am dat peste un pont de senzație, cineva îl scurge online.

–Eu nu mi-aș face probleme. Cu un ziar pentru bătrâni ca al nostru, garantat o să vindem exemplare atâta timp cât mai scriem articole despre cum să eviți cancerul și impozitele pe moșteniri. Suntem aici doar ca să ținem lucrurile în mișcare, chiar dacă merg în gol. E timpul să începem să publicăm articole de genul „Zece moduri de a face sex până mori“.

Era joi, ziua când toți jurnaliștii dezvăluiau știrile peste care dăduseră și subiectele despre care voiau să scrie în numărul următor. Vinerea, redactorii anunțau în consecință ce intra în revistă, iar weekendul era petrecut cu documentarea și scrisul, astfel încât să se respecte termenul-limită de luni. Acest circuit de o săptămână, care îți dădea impresia unei curse de sprint, se repeta de patru ori pe lună, adică de patruzeci și opt de ori pe an. Întrucât lucrea de un deceniu

la compania aceasta, Rika avea ritmul înrădăcinat în corp și, indiferent că era trează sau dormea, nu se putea descotorosi de senzația că aleargă pe pistă. Dintre cei șaptezeci de membri ai echipei revistei, zece erau fotografi, opt aveau posturi administrative, unsprezece erau în biroul editorial și restul erau jurnaliști. Rika era singura jurnalistă femeie care avea și contract pe perioadă nedeterminată. Dintre cele patru femei care se angajaseră odată cu ea, două ceruseră să fie transferate la alte departamente, iar două își dăduseră demisia din motive de sănătate. Femeile care se alăturaseră companiei înaintea ei și îi arătaseră cum stau lucrurile se căsătoriseră și se mutaseră în alte departamente: la cărți sau la vânzări. Era imposibil să ții genul acesta de slujbă în paralel cu o sarcină și îngrijirea copiilor, asta dacă nu aveai puteri magice.

– Dacă tot dai peste știri de senzație în ritmul în care o faci, nu m-ar mira dacă Rika Machida ar deveni prima femeie din biroul editorial al *Shūmei Weekly*. Ar fi minunat.

La *Shūmei Weekly*, sarcina de a rescrie reportajele jurnaliștilor sub forma unor articole publicabile era exclusiv treaba biroului editorial. Rika își propusese ca într-o bună zi să aibă ceva tipărit care să fi fost scris chiar de mâna ei.

– Ce spui, Kitamura? Știi că nu ești gelos deloc.

Lipsa de ambiție profesională a lui Kitamura în legătură cu orice altceva decât cum să ciupească maximum de secunde din timpul pe care îl petrecea la serviciu era atât de neobrăzată, încât toată lumea ajunsese să-l respecte. Poate că nu venea cu idei proprii, dar asta garanta și faptul că nu avea nici o legătură afectivă

față de subiectul pe care-l trata. Drept urmare, munca lui era precisă și o rezolva mai repede ca oricine. Iată însă că acum părea să aibă ceva de spus.

– Știrile cu care vii acoperă o gamă destul de vastă, de la arte la sport, și nu există nici un tipar. Poate sună nepoliticos, dar din ce am văzut, oricât de des s-ar întâlni jurnalistele cu polițiști și funcționari, le e greu să-i convingă pe tipii ăia să se deschidă, indiferent cât de atrăgătoare ar fi ele. Relația dintre jurnaliștii săptămânalului și sursele lor este una profund homosocială, și așa stau lucrurile practic de la Al Doilea Război Mondial încoace. Jurnalistele consumă la fel de mult timp și energie precum colegii lor, dar bărbații sunt cei în care ai încredere, și din cauza asta subiectele femeilor sunt înhățate de ei...

În pofida asemănărilor, orezul din *onigiri* nu avea nici parfumul, nici intensitatea aromei pe care le avusesese cel pregătit de Reiko. Rika îi simțea căldura pe limbă, însă de îndată ce orezul îi coborî pe gât în jos, i se răspândi o răceală în tot corpul. Bău niște ceai verde la sticlă ca să-l facă să alunece mai ușor și se chinui să-și scoată discret semințele înfipite în dinți.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Shinoi dând din cap spre prezentator.

– Dacă reușești să faci rost de atâtea subiecte, înseamnă că ai o sursă foarte bună. Deși pun pariu că n-ai de gând să mi-o dezvălui.

Rika își spuse că nu era posibil ca o persoană precum Kitamura să-și fi dat seama cum proceda. Și chiar dacă s-ar fi prins, exista o limită a interesului său. Fără să-și lase zâmbetul să-i dispară, îl privi pe Kitamura în ochii săi deschiși la culoare. În domeniul acesta, o afirmație degajată sau o confidență prost